

Cançó del bon caçador

Amb el respir de l'albada
l'Amor ja se'n va a caçà,
per sagetes la mirada
i per arc el seu parlà.

«Si em tira l'Amor i em toca
si em toca bé em tocarà.»

Brilla encara l'última estrella,
també me'n vaig a caçà,
ben oberta la parpella
y ben segura la mà.
Si me n'entro a la pineda,
si me'n vaig dret al vinyà,
si m'allargo a la verneda,
si no m'allunyo del plà,
quan sóc al mig d'una prada

l'Amor venia d'enllà,
per sagetes la mirada
i per arc el seu parlà.

«Si em tira l'Amor i em toca
si em toca bé em tocarà.»

Si n'és fada o n'és donzella
qui ho pogués endevinà!
si ha baixat d'aquella estrella
o si ha eixit d'aquell canyà.
Té una poma a cada galta
i una rosa a cada mà;
si camina, corre o salta,
com au que no sap volà;
porta el bes de la rosada
que tota ella fa brillà,
sagetes a la mirada
i arrop en el seu parlà.

«Si em tira l'Amor i em toca
si em toca bé em tocarà.»

No he trobat perdu ni guatlla
a qui podé'ls-hi tirà,
el sarró buit a l'espàtila
voleia d'ací d'allà.
Si n'he sortit de cacera
ferit me n'haig de tornà
amb una flor de pomera
com glop de llum a la mà
i el neguit d'una mirada,
que en sageta es transformà

i el caliu de la besada
que al llavi li he vist volà.

«Si em tira l'Amor i em toca
si em toca bé em tocarà.»